

tale, asymmetrisk. Man kan have meget store hære, men det hjælper jo ikke ret meget, hvis det er en myg, der angriber, og den altså i øvrigt er forgiftet. Det kan selv den største kanon ikke beskytte én imod, for den kan ikke ramme mygen.

Det vil sige, det er asymmetriske svar, vi skal være opmærksomme på, og derfor brugte jeg billedet med undergrundsbanen. Den svarer jo til den forgiftede myg i forhold til en stor hær. Det er jo ikke mange mennesker, man slår ihjel i forhold til i et frontalt slag, men det er mennesker, der overhovedet ikke anede, at de ville være i nærheden af at kunne risikere noget som helst.

Derfor skal man, hvis man ved det, også være i stand til at udvikle svarmuligheder, som er politimæssige, og det er jo der, vi taler om OSCE-udviklingen, men det kan jo også være militære specialtropper som en af de ting, der skal udvikles i NATO-arbejdet mod terror, således at man kan få forhindret forgiftningen af undergrundsbanen i Paris, som nogle havde planlagt.

Derfor synes jeg, det er en mærkelig, menneskefjendsk indstilling at sige, at man ikke skal beskæftige sig med at forhindre mord på mennesker, der befinder sig i en undergrundsbane.

Det er jo præcis, hvad jeg siger: Vi aner ikke i dag, hvem der er i fronten. Om det fly, der faldt ned nu, China Airlines-flyet, siger Radioavisen, at der var en bombe, og andre siger, at der ikke var, vi ved det ikke. Vi er i den situation, at ingen af os aner, når vi sætter os ind i et fly, om det kommer frem. Det er det samme som at sige, at vi ikke aner, om vi er en del af fronten, om vi er ofre i en kamp, vi ikke aner vi pludselig er blevet meddelagtige i. Derfor skal vi udvikle de bedst mulige svar til at forebygge det og få trængt det tilbage. Det er selvfølgelig en lang vifte af svar, men det er også at kunne gribe rettidigt og hurtigt ind, således at ulykken ikke sker.

Det er derfor, hr. Helge Adam Møller jo som sædvanlig kommer med en god, rammende formulering af det. Vi skal være i stand til at give realistiske og troværdige svar på de nye udfordringer, sagde hr. Helge Adam Møller, og det er jo præcis sagen: De skal være troværdige, således at terroristerne ikke tør gå i gang, og de skal være realistiske, så man kan gennemføre dem.

Jeg ser med EU's udvidelse i december, NATO's udvidelse i november, NATO-Rusland-formatet i morgen, afslutningen af den kolde krig og det blodige 20. århundrede, at hvis alt dette

lykkes, vil det være en meget flot indsats på så få måneder af verdenssamfundet og NATO at få skabt en sådan afvikling af det 20. århundredes blodige historie, og det er et stort øjeblik, hvis alle tre ting kan gennemføres for os i år. Nu starter vi så med det her.

Formanden:

Ordføreren for forespørgerne, hr. Søvnald.

Villy Søvnald (SF):

Tak for debatten, hvis hensigt jo ikke var en skarp debat, kan man sige, om positioner, der blev dannet, men et forsøg på at sikre, at nogle synspunkter kom med til Prag som danske synspunkter.

Blot nogle få kommentarer til de forskellige ordførere: Jeg synes, hr. Ulrik Kragh var lidt utydelig i synspunktet på, om det at udligne kapaciteterne mellem Europa og USA forudsatte øgede forsvarsudgifter i landene.

Det kan jeg godt forstå er svært at svare på, fordi det kolliderer jo direkte med skattestoppet, hvis man bevægede sig ind i den type overvejelser, men det er klart, det er dét, amerikanerne forestiller sig. Hvis man læser, hvad amerikanerne skriver, så er deres bud, at Europa skal op på ca. 2 pct. af BNP i forsvarsudgifter, hvor Danmarks er 1,3; vi har altså et efterslæb efter deres opfattelse på 0,7 pct. eller omsat i kroner og øre på 8 mia., men jeg er meget glad for, at hr. Ulrik Kragh ikke forpligtede regeringen på den målsætning, så der er ingen grund til at tale sig fra hinanden.

Tværtimod har vi vel brug for, som vi også gør, når vi diskuterer med amerikanerne, at sige til dem: Det, der er brug for, er vel at lægge nogle udgifter oven på hinanden.

Vi havde diskussionen, da vi var der med Udenrigspolitisk Nævn, og diskuterede det også med nogle, både fra State Department og Pentagon, og prøvede at fortælle dem, at sådan set følte vi ikke, at vi havde noget at skamme os over, når vi kom fra et land som Danmark, dels fordi vi deltog i forhold til befolkningstallet vel som et af de lande i verden, der deltager mest, dels fordi det retvisende billede for vores internationale indsats jo ikke alene er vores forsvarsudgifter, det er også vores udgifter til ulands-hjælp, det er også vores udgifter til miljøbistand osv.

Hvis man anerkender den tankegang, så når man jo netop også det sted, som jeg synes, hr. Lykkesoft meget rigtigt var inde på i sit indlæg.